

Arrest

nr. 219 927 van 17 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 25 juli 2012, verklaarde er zich op 26 juli 2012 een eerste maal vluchteling.

1.2. Op 14 juni 2013 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 13 december 2013 vernietigde de Raad in zijn arrest nr. X voormelde beslissing van de commissaris-generaal van 14 juni 2013.

1.4. Op 24 april 2014 nam de commissaris-generaal een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

- 1.5. Op 17 december 2014 werd verzoeker door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 37 maanden wegens een poging tot doodslag.
- 1.6. Op 29 augustus 2016 nam de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij 's Raads arrest nr. X van 12 januari 2017 werd deze intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.
- 1.7. Op 25 april 2017 verklaarde verzoeker zich een tweede maal vluchteling.
- 1.8. Op 2 juni 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad.
- 1.9. Op 14 juli 2017 verklaarde verzoeker zich een derde maal vluchteling.
- 1.10. Op 18 augustus 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad.
- 1.11. Op 20 november 2017 verklaart verzoeker zich een vierde maal vluchteling.
- 1.12. Op 10 januari 2018 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.
- 1.13. Op 17 april 2018 vernietigde de Raad in zijn arrest nr. 202 601 voormelde beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 10 januari 2018.
- 1.14. Op 20 september 2018 werd verzoekers vierde verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal ontvankelijk verklaard en op 16 oktober 2018 had verzoeker een persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.
- 1.15. Op 4 december 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen naar aanleiding van uw asielverzoek verliet u, een Afghaans staatsburger van Pasjtoense origine, uw land van herkomst omdat u er vreesde vervolgd te worden door de taliban nadat u tegen hen had getuigd na een aanslag. Nadat één van de betrokken mannen was gearresteerd, werd een medegetuige vermoord door de taliban. Ook u werd bedreigd. De volgende dag werd uw woning aangevallen. U kon ontsnappen en hield zich vervolgens verborgen tot uw vlucht geregeld was.

Daarnaast zat uw vader, die banden had met de Hezb-i Islami, een twee jaar lange gevangenisstraf uit als gevolg van zijn criminele activiteiten. In 2012 werd uw broer vermoord omdat hij banden had met een internationale organisatie. Begin 2013 werd uw vader vrijgelaten na de betaling van een som geld en werd hij vervolgens ontvoerd. U was toen reeds in België. U hebt geen nieuws meer over uw vader.

Op 26 juli 2012 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 24 april 2014 werd de subsidiaire beschermingsstatus u toegekend door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De vluchtelingenstatus werd u geweigerd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met de taliban noch aan uw bewering dat de problemen die uw vader ondervond als medewerker van Hezb-i Islami afstraalden op uw persoonlijk leven.

Nadat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, verwierven de taliban controle over uw regio van herkomst. Ze namen de gronden van uw vader in beslag en eisten dat u zich in ruil ervoor bij hen zou aanbieden.

Op 17 december 2014 werd u door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot 37 maanden gevangenisstraf omdat u gepoogd had S.A. te doden. Op 24 juni 2016 verzocht de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om de mogelijkheid van intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. Op 29 augustus 2016 nam het CGVS de beslissing om uw subsidiaire

beschermingsstatus in te trekken omdat u een gevaar vormt voor de samenleving. Op 12 januari 2017 werd deze beslissing bevestigd door de RvV. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing. Op 25 april 2017 diende u een volgend verzoek in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In het kader van die aanvraag stelde u dat u niet naar Afghanistan kon terugkeren omdat uw huis en gronden in beslag werden genomen door de taliban. Het CGVS verklaarde op 2 juni 2017 uw tweede verzoek niet ontvankelijk omdat er geen nieuwe elementen voorhanden waren die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing. Na deze beslissing keerde u niet naar Afghanistan terug.

Op 14 juli 2017 diende u een derde verzoek in bij de DVZ. In het kader van dat verzoek stelde u opnieuw dat u niet naar Afghanistan kon terugkeren omdat uw huis en gronden in beslag werden genomen door de taliban. Wegens een gebrek aan nieuwe elementen verklaarde het CGVS op 18 augustus 2017 uw derde verzoek niet ontvankelijk. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing. Na deze beslissing keerde u niet naar Afghanistan terug.

Op 20 november 2017 diende u een vierde verzoek in bij de DVZ. In het kader van die aanvraag verwijst u naar de problemen met de taliban die u aanhaalde in uw voorgaande aanvragen. Enkel indien u naar Afghanistan zou terugkeren en u zou aanbieden bij de taliban, zou die organisatie overwegen om uw eigendommen terug te geven aan uw familie. Daarnaast stelt u dat de taliban, nadat ze uw huis en gronden in beslag hadden genomen, daar een madrassa hebben gebouwd. Nadien werd die madrassa gebombardeerd. Daardoor is uw huis (gedeeltelijk) vernield. Ter staving van uw verzoek legt u drie foto's neer van de staat van uw woning na de bombardementen.

Wegens een gebrek aan nieuwe elementen verklaarde het CGVS op 10 januari 2018 uw vierde verzoek niet ontvankelijk. U stelde hiertegen een beroep in bij de RvV. Op 17 april 2018 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS omdat de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief niet werd onderzocht. Op 20 september 2018 werd uw vierde verzoek ontvankelijk verklaard door het CGVS. Tijdens het daaropvolgende persoonlijk onderhoud legde u een kopie voor van het paspoort van uw moeder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor vervolging door de taliban moet worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielerzoek werd geconcludeerd dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met de taliban noch aan uw bewering dat de problemen die uw vader ondervond als medewerker van Hezb-i Islami afstraalden op uw persoonlijk leven. Tijdens uw interview met het oog op de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus verklaarde u bijkomend dat uw huis en gronden door de taliban in beslag werden genomen. U kaderde dit gegeven in de ongeloofwaardige problemen die u persoonlijk met de taliban in Afghanistan zou hebben gehad (CGVS 25/08/2016, p. 2). In het kader van uw huidige verzoek verklaart u bijkomend dat de taliban een madrassa hebben gebouwd in uw woning die vervolgens werd gebombardeerd (Verklaring meervoudige aanvraag dd. 20.12.2017, punt 15). Echter, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met de taliban waardoor u Afghanistan hebt verlaten, kan er evenmin geloof worden gehecht aan feiten die zich in het verlengde van deze problematiek zouden hebben voorgedaan.

Deze redenering geldt tevens voor uw bewering dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan bijkomende problemen zou ondervinden nu Hezb-i Islami een vredesakkoord heeft ondertekend met de Afghaanse overheid. Daardoor, zo beweert u, zou iedereen die gelinkt wordt aan die partij nog meer dan voordien gevisieerd worden door de taliban (CGVS 26/10/2018, p. 2). Hierbij moet evenwel worden herhaald dat de commissaris-generaal reeds in het kader van uw eerste verzoek tot internationale bescherming geen geloof hechtte aan uw bewering dat de problemen die uw vader ondervond als medewerker van Hezb-i Islami afstraalden op uw persoonlijk leven. Wanneer hieromtrent in het kader van uw huidige verzoek verder wordt doorgevraagd, blijkt bovendien dat u zelf op geen enkel moment activiteiten hebt ontplooid voor Hezb-i Islami. U stelt dat uw vader actief was voor die partij en dat de rest van de familie daardoor automatisch ook tot die partij behoort. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om voorbeelden te geven van incidenten waarbij leden van Hezb-i Islami die geen persoonlijke activiteiten ontplooiden voor die partij na bovenvermeld vredesakkoord werden gevisieerd door de taliban, kan

u echter enkel verwijzen naar incidenten waarbij aanslagen werden gepleegd tegen hooggeplaatste leden van die partij (CGVS 26/10/2018, p. 8). Bijgevolg maakt u dan ook geenszins aannemelijk dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan persoonlijke problemen zou ondervinden ten gevolge van het vredesakkoord tussen Hezb-i Islami en de Afghaanse overheid.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Betreffende de foto's moet worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk maakt dat het beschadigde vastgoed dat te zien is op de foto's effectief uw eigendom is. Bovendien kan aan privé-foto's geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Het paspoort van uw moeder bevestigt enkel haar identiteit en origine uit Baghlan, die in deze beslissing niet meteen in twijfel wordt getrokken. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Ter zake dient er op gewezen te worden dat de beslissing van het CGVS van 10 januari 2018 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 17 april 2018 werd vernietigd omdat de Raad niet inziet waarom het CGVS in casu geen intern vestigingsalternatief onderzocht en het de Raad bijgevolg aan essentiële elementen ontbreekt om tot bevestiging of hervorming te komen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Kabul stad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en

evenementen van de sjiitische gemeenschap geïsoleerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geïsoleerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die geïsoleerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar uw lidmaatschap van Hezb-i Islami (CGVS 26/10/2018, 9), moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat uw vader actief was voor die partij en u als zijn zoon daardoor geïsoleerd zou worden door de taliban, zeker nu Hezb-i Islami een vredesakkoord heeft gesloten met de Afghaanse overheid maakte reeds in het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra).

Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

In casu blijkt dat u een 24-jarige jongeman bent die zowel Dari als Pashtou spreekt, de twee officiële landstalen van Afghanistan, en u tijdens uw verblijf in België ook de Engelse taal machtig bent geworden (CGVS 26/10/2018, p. 2). In Afghanistan hebt u een religieuze opleiding gekregen in een madrasa. U hebt er nooit officieel gewerkt, maar hielp mee om de dieren van uw familie te verzorgen (CGVS 26/10/2018, p. 5). In België hebt u een tijdje in een carwash gewerkt en in de gevangenis hebt u verschillende taken uitgevoerd, waaronder als inpakker (CGVS 26/10/2018, p. 5).

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u naar Afghaanse normen uit een zeer bemiddelde familie afstamt. Zo heeft uw vader in Baghlan 75 jerib grond geërfd. Deze oppervlakte bestaat uit een woning, een gastenhuis, een tuin en 73 jerib landbouwgrond. De geërfd landbouwgrond werd bewerkt door boeren

die een deel van de oogst aan jullie afstaan. In het oogstseizoen betaalden jullie ongeveer 20 mensen om te werken op jullie velden. Daarnaast hadden jullie één à twee personen vast in dienst om voor jullie vee te zorgen (CGVS 26/10/2018, p. 4-5). Uw vader is inmiddels gestorven en volgens uw verklaringen bent u de enige erfgenaam van deze bezittingen (CGVS 26/10/2018, p. 7). Dat het bezit van 73 jerib landbouwgrond wijst op een zekere welstand, blijkt bovendien uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Deze informatie toont immers aan dat 23 procent van alle grondbezitters in Baghlan in 2016 minder dan twee jerib in hun bezit hadden en dat u met 73 jerib landbouwgrond ver boven het nationale gemiddelde zit in termen van landeigendom.

Zoals hierboven reeds werd vermeld beweert u dat de taliban deze bezittingen in beslag hebben genomen toen u in België in de gevangenis zat. De taliban hebben dit gedaan omdat u in het verleden tegen hen had getuigd na een aanslag (CGVS 26/10/2018, p. 5). Hiermee verwijst u evenwel naar de vluchtmotieven die u in het kader van uw eerste verzoek tot internationale bescherming uit de doeken hebt gedaan. Aangezien het CGVS geen geloof hechtte aan deze voorgehouden problemen met de taliban, kan er logischerwijze evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaring dat de taliban enkele jaren na uw vertrek alle bezittingen van uw familie in beslag hebben genomen omwille van uw eerder ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban die aan de basis lagen van uw vertrek uit Afghanistan.

Dat uw familie geenszins onbemiddeld is, blijkt verder uit uw verklaringen over de borgsom die uw familie voor uw vertrek uit Afghanistan betaalde om uw vader uit de gevangenis te halen. U geeft aan dat jullie toen ongeveer 75.000 dollar hebben betaald. Geld dat uw familie in eigen bezit had. U gaf zelf aan dat uw familie rijk was, maar dat dit nu niet langer het geval is (CGVS 26/10/2018, p. 7-8). Eerder gaf u al te kennen dat uw vader beroepsmatig ongeveer 130.000 afghani per jaar verdiende via verschillende contracten die hij binnenhaalde (CGVS 08/04/2013, p. 5; CGVS 26/10/2018, p. 7).

Verder blijkt dat u momenteel verloofd bent met de dochter van H.N.M., de broer van uw moeder, die eveneens financieel welstellend is. Zo gaf u eerder al aan dat N.M. een grootgrondbezitter is die 45 jerib landbouwgrond bezit. Hij werkt zelf niet op zijn velden, maar leeft van de oogst die hij krijgt van de landbouwers die op zijn grond werken (CGVS 25/08/2016, p. 3; CGVS 26/10/2018, p. 6-7). In 2016 nam hij uw moeder mee op pelgrimstocht naar Mekka in Saoedi-Arabië. Hij heeft twee vrouwen, maar slechts één dochter. Het enige kind van N.M. is daardoor met u verloofd (CGVS 26/10/2018, p. 6-7). Uw moeder woont bij hem in (CGVS 25/08/2016, p. 3).

Men kan dus concluderen dat u naast enige professionele vaardigheden via uw familiaal netwerk over de nodige financiële ondersteuning beschikt om u in de stad Kabul te vestigen en er een nieuw bestaan op te bouwen.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat dit niet mogelijk was omdat u geen netwerk heeft buiten uw regio van herkomst en uw veiligheid als lid van Hezb-i Islami in Kabul niet verzekerd was (CGVS 26/10/2018, p. 8-9). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond, heeft u echter geenszins aannemelijk gemaakt dat u omwille van de activiteiten van uw vader bij Hezb-i Islami zelf geïdoleerd zou worden door de taliban. Bijgevolg kan dit geenszins als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste middel stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Dat de rechtsregelen die opleggen dat de bestreden beslissing zou gemotiveerd zijn geschonden worden alsmede de artikelen 1 van het Verdrag van Genève, de artikel 3 van het E.V.R.M. en de artikelen 48, 48,2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6/2, § 1, eerste lid en 62 van de vreemdelingenwet schendt en de artikelen artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dat de verzoeker zal aantonen dat de aangevochten beslissing artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 schendt, dat de motivatie van de beslissing gebrekkig is, onjuist, onvoldoende en dat door deze beslissing te nemen, het Commissariaat generaal een machtsmisbruik heeft begaan en heeft nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève

en in de zin van subsidiaire bescherming die verzoeker naar voren heeft gebracht voor de verschillende instanties te onderzoeken. Dat de verzoeker zal eveneens aantonen dat door de bestreden beslissing te nemen, het Commissariaat een manifeste beoordelingsfout heeft begaan, het principe van goede administratie heeft geschonden alsmede het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht en dat het dus ten onrechte is dat het Commissariaat generaal verzoeker niet heeft erkend als vluchteling noch de subsidiaire bescherming heeft toegekend.”

In wat zich aandient als een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/4, § 2, c), 48/5, § 3 en 57/6/2, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de “motiveringsvereiste” en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hooforde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het rapport “*The International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van UNHCR van 18 november 2018 (stuk 3).

Met een aangetekend schrijven van 22 februari 2019 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: een deskundigenverslag van Amnesty International, een arrest van het Franse *Cour nationale du droit d’asile* van 9 maart 2018, het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 en een “*Public Statement*” van Amnesty International van 8 oktober 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

De aan verzoeker op 24 april 2014 door de commissaris-generaal toegekende subsidiaire beschermingsstatus werd ingevolge verzoekers veroordeling door het Gentse Hof van Beroep op 17 december 2014 tot een gevangenisstraf van 37 maanden wegens poging tot doodslag ingetrokken door de commissaris-generaal op 29 augustus 2016, hetgeen werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. X van 12 januari 2017. Betreffende verzoekers tweede en derde verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op respectievelijk 2 juni 2017 en 18 augustus 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, waartegen verzoeker telkens geen beroep indiende bij de Raad zodat deze beslissingen intussen definitief zijn geworden. In het kader van onderhavig vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming verklaarde de commissaris-generaal, nadat een eerdere beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 10 januari 2018 door de Raad werd vernietigd bij arrest nr. X van 17 april 2018, op 20 september 2018 tot de ontvankelijkheid van dit vierde verzoek om internationale bescherming. Verzoeker beroept zich op zijn eerder aangehaalde problemen met de taliban en voegt toe dat zijn gronden intussen zijn ingenomen door de taliban, die er een madrassa openden die werd gebombardeerd, alsmede dat hij problemen zal kennen omdat Hezb-i Islami intussen een vredesakkoord sloot met de Afghaanse overheid

en hij zal worden geïdiseerd wegens het vroegere lidmaatschap van zijn vader van deze partij. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming geen geloof werd gehecht aan de door hem aangehaalde problemen met de taliban, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming afgelegde verklaringen die voortborduren op deze reeds ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban; (ii) eveneens reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering persoonlijk te worden geïdiseerd omwille van het beweerd lidmaatschap van zijn vader bij Hezb-i Islami, temeer daar hij in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming slechts verwijst naar algemene informatie betreffende incidenten waarbij leden van Hezb-i Islami betrokken waren; en (iii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

Zo stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat de taliban de controle “over de desbetreffende streek” hebben verworven en dat het volgens hem “volkomen logisch” is dat de taliban verzoekers onroerend goed gebruiken voor hun activiteiten, “een gegeven die eventueel losstaat van de merites van de eerdere asielzaak zelve”. De door verzoeker in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming aangehaalde problemen met de taliban kunnen echter niet los worden gezien van de problemen die hij eerder in zijn asielprocedure aanhaalde en die ongeloofwaardig werden bevonden. Verzoeker kaderde het in beslag nemen van zijn gronden door de taliban tijdens zijn gehoor in het kader van de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus immers zelf in de problemen met de taliban die hij tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming had aangevoerd (gehoorverslag CGVS 25 augustus 2016, p. 2). De loutere bewering dat de taliban de controle zouden hebben verworven over verzoekers regio van herkomst, alwaar zijn onroerende goederen zijn gelegen, betekent niet *ipso facto* dat de taliban beslag zouden leggen op verzoekers gronden en/of er activiteiten op zouden ontplooiën. Verzoeker dient deze bewering *in concreto* aannemelijk te maken. Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota beweert geen contact meer te hebben met “zijn dichte familie” en dat “het minstens zou behoord hebben voor het CGVS te onderzoeken of de betrokken plaats gebombardeerd werd”, dient opgemerkt dat de bewijslast in het vluchtelingencontentieux in beginsel bij de asielzoeker zelf rust en dat het niet aan de asielinstanties toekomt om de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen. Dat verzoeker geen contact meer zou hebben met zijn familie en dat hij hierdoor geen documenten zou kunnen bekomen ter staving van zijn beweringen, valt bovendien niet te rijmen met zijn verklaringen en de voorgelegde foto's en het voorgelegde paspoort van zijn moeder. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 oktober 2018 verklaarde verzoeker als volgt: “Op dat moment zat ik in de gevangenis. Maar later, toen ik met mijn moeder sprak, zei ze me dat mijn huis en mijn land geconfisqueerd waren en dat ze een klacht indiende om onze eigendom terug te kunnen krijgen, maar dat de taliban weigerden. Maar ze zei dat ze andere document kreeg van de taliban dat naar mij werd opgestuurd en dat ik hier al heb neergelegd.” (eigen onderlijning) (notities van het persoonlijk onderhoud 26 oktober 2018, p. 4). Deze verklaringen wijzen erop dat verzoeker wel degelijk nog steeds contact heeft met zijn familie in Afghanistan, minstens zijn deze verklaringen bezwaarlijk te rijmen met zijn bewering in onderhavig verzoekschrift dat hij geen contact meer heeft met zijn familie. Tevens verklaarde verzoeker dat hij intussen verloofd is met de dochter van de broer van zijn moeder (notities van het persoonlijk onderhoud 26 oktober 2018, p. 6), een element dat eveneens allerm minst in de richting wijst van een verbroken contact tussen verzoeker en zijn familie. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk nog steeds contact heeft met zijn familie in Afghanistan.

Waar verzoeker verwijst naar het in de richtlijnen van UNHCR opgenomen risicoprofiel van “*Family Members of Individuals Associated with or Perceived as Supportive of the Government and the International Community*”, komt hij niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en aldus niet volstaat om de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. In het kader van de voorgaande beslissingen inzake verzoekers eerdere verzoeken om internationale bescherming werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij persoonlijk zou worden geïdiseerd omwille van het lidmaatschap van zijn vader van Hezb-i Islami. In de bestreden beslissing wordt verder terecht vastgesteld dat verzoeker in het kader van onderhavig

verzoek om internationale bescherming niet verder komt dan te verwijzen naar algemene informatie met betrekking tot Hezb-i Islami. De uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift werpt hierop allerm minst een ander licht.

Ook waar verzoeker aanvoert dat hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst dreigt te worden geïsoleerd omdat hij wegens zijn lange verblijf in Europa zou worden beschouwd als verwesterd, dient vastgesteld dat hij dienaangaande slechts verwijst naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en dat hij aldus deze beweerdde vrees voor vervolging niet *in concreto* aannemelijk maakt. Uit de beschikbare informatie blijkt immers niet dat iedere persoon die lange(re) tijd in Europa heeft verbleven ingeval van terugkeer naar Afghanistan wordt bedreigd doordat zij als verwesterd zouden worden beschouwd. Een beoordeling *in concreto* is dan ook noodzakelijk, doch verzoeker blijft hier geheel in gebreke. Dit klemt des te meer daar verzoeker nooit eerder doorheen zijn verschillende verzoeken om internationale bescherming melding maakte van deze vrees, hoewel hij reeds sinds 25 juli 2012 in België verblijft en hij intussen reeds vier verzoeken om internationale bescherming indiende en hij bovendien op 26 oktober 2018 nog werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch ook tijdens dit onderhoud geen enkele melding maakte van deze vrees. Het voor het eerst opwerpen van deze vrees in onderhavig verzoekschrift, is dan ook laattijdig, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan.

Met betrekking tot de door verzoeker in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Betreffende de foto's moet worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk maakt dat het beschadigde vastgoed dat te zien is op de foto's effectief uw eigendom is. Bovendien kan aan privé-foto's geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Het paspoort van uw moeder bevestigt enkel haar identiteit en origine uit Baghlan, die in deze beslissing niet meteen in twijfel wordt getrokken." Diens dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 3 en rechtsplegingsdossier, stuk 8) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Zoals hoger reeds gesteld, volstaat deze informatie bijgevolg niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging immers *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het

ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 en het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van december 2017, het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018 en de COI Focus *“Afghanistan. Security situation in Kabul city”* van 24 april 2018 (zie map ‘Landeninformatie’ in het administratief dossier)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen

"high profile"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Het rapport "EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) vermeldt dat, zo willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul voorkomt, het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt. Het rapport besluit dat afhankelijk van de omstandigheden van de individuele zaak een intern vestigingsalternatief in Kabul mogelijk is. Zoals *infra* zal blijken verzetten de persoonlijke omstandigheden van verzoeker zich niet tegen een intern vestigingsalternatief in Kabul. Tevens kan dienaangaande reeds worden gewezen op de volgende pertinente motivering in de bestreden beslissing:

"In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar uw lidmaatschap van Hezb-i Islami (CGVS 26/10/2018, 9), moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat uw vader actief was voor die partij en u als zijn zoon daardoor gevisieerd zou worden door de taliban, zeker nu Hezb-i Islami een vredesakkoord heeft gesloten met de Afghaanse overheid maakte reeds in het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra).

Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen."

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 3 en rechtsplegingsdossier, stuk 8) ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie.

Waar verzoeker erop wijst dat de Franse *Cour nationale du droit d'asile* op 8 maart 2018 een Afghaanse vluchteling de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend omwille van de veiligheidssituatie in Kabul op basis van hetzelfde rapport van EASO als waarop de commissaris-generaal zich baseert (rechtsplegingsdossier, stuk 8), merkt de Raad bovendien op dat het feit dat buurlanden en/of andere landen in Europa op basis van bepaalde informatie soms tot andere visies komen en verschillende gevolgtrekkingen nemen omtrent de veiligheidssituatie in welbepaalde landen of regio's van herkomst in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet - wat ook binnen een zelfde land kan gebeuren/gebeurt daar waar er bijvoorbeeld meerdere en verschillende instanties bevoegd zijn voor en zich over de verzoeken om internationale bescherming buigen -, is, gelet bovendien op het individuele onderzoek en de individuele beoordeling van elk verzoek om internationale bescherming, geenszins abnormaal of vreemd. De Raad wijst er overigens ook op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 18 december 2008, beschikking nr. 3679).

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

In casu blijkt dat u een 24-jarige jongeman bent die zowel Dari als Pashtou spreekt, de twee officiële landstalen van Afghanistan, en u tijdens uw verblijf in België ook de Engelse taal machtig bent geworden (CGVS 26/10/2018, p. 2). In Afghanistan hebt u een religieuze opleiding gekregen in een madrassa. U hebt er nooit officieel gewerkt, maar hielp mee om de dieren van uw familie te verzorgen (CGVS 26/10/2018, p. 5). In België hebt u een tijdje in een carwash gewerkt en in de gevangenis hebt u verschillende taken uitgevoerd, waaronder als inpakker (CGVS 26/10/2018, p. 5).

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u naar Afghaanse normen uit een zeer bemiddelde familie afstamt. Zo heeft uw vader in Baghlan 75 jerib grond geërfd. Deze oppervlakte bestaat uit een woning, een gastenhuis, een tuin en 73 jerib landbouwgrond. De geërfde landbouwgrond werd bewerkt door boeren die een deel van de oogst aan jullie afstaan. In het oogstseizoen betaalden jullie ongeveer 20 mensen om te werken op jullie velden. Daarnaast hadden jullie één à twee personen vast in dienst om voor jullie vee te zorgen (CGVS 26/10/2018, p. 4-5). Uw vader is inmiddels gestorven en volgens uw verklaringen bent u de enige erfgenaam van deze bezittingen (CGVS 26/10/2018, p. 7). Dat het bezit van 73 jerib landbouwgrond wijst op een zekere welstand, blijkt bovendien uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Deze informatie toont immers aan dat 23 procent van alle grondbezitters in Baghlan in 2016 minder dan twee jerib in hun bezit hadden en dat u met 73 jerib landbouwgrond ver boven het nationale gemiddelde zit in termen van landeigendom.

Zoals hierboven reeds werd vermeld beweert u dat de taliban deze bezittingen in beslag hebben genomen toen u in België in de gevangenis zat. De taliban hebben dit gedaan omdat u in het verleden tegen hen had getuigd na een aanslag (CGVS 26/10/2018, p. 5). Hiermee verwijst u evenwel naar de vluchtmotieven die u in het kader van uw eerste verzoek tot internationale bescherming uit de doeken hebt gedaan. Aangezien het CGVS geen geloof hechtte aan deze voorgehouden problemen met de taliban, kan er logischerwijze evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaring dat de taliban enkele jaren na uw vertrek alle bezittingen van uw familie in beslag hebben genomen omwille van uw eerder ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban die aan de basis lagen van uw vertrek uit Afghanistan.

Dat uw familie geenszins onbemiddeld is, blijkt verder uit uw verklaringen over de borgsom die uw familie voor uw vertrek uit Afghanistan betaalde om uw vader uit de gevangenis te halen. U geeft aan dat jullie toen ongeveer 75.000 dollar hebben betaald. Geld dat uw familie in eigen bezit had. U gaf zelf aan dat uw familie rijk was, maar dat dit nu niet langer het geval is (CGVS 26/10/2018, p. 7-8). Eerder gaf u al te kennen dat uw vader beroepsmatig ongeveer 130.000 afghani per jaar verdiende via verschillende contracten die hij binnenhaalde (CGVS 08/04/2013, p. 5; CGVS 26/10/2018, p. 7).

Verder blijkt dat u momenteel verloofd bent met de dochter van H.N.M., de broer van uw moeder, die eveneens financieel welstellend is. Zo gaf u eerder al aan dat N.M. een grootgrondbezitter is die 45 jerib landbouwgrond bezit. Hij werkt zelf niet op zijn velden, maar leeft van de oogst die hij krijgt van de landbouwers die op zijn grond werken (CGVS 25/08/2016, p. 3; CGVS 26/10/2018, p. 6-7). In 2016 nam hij uw moeder mee op pelgrimstocht naar Mekka in Saoedi-Arabië. Hij heeft twee vrouwen, maar slechts één dochter. Het enige kind van N.M. is daardoor met u verloofd (CGVS 26/10/2018, p. 6-7). Uw moeder woont bij hem in (CGVS 25/08/2016, p. 3).

Men kan dus concluderen dat u naast enige professionele vaardigheden via uw familiaal netwerk over de nodige financiële ondersteuning beschikt om u in de stad Kabul te vestigen en er een nieuw bestaan op te bouwen.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat dit niet mogelijk was omdat u geen netwerk heeft buiten uw regio van herkomst en uw veiligheid als lid van Hezb-i Islami in Kabul niet verzekerd was (CGVS 26/10/2018, p. 8-9). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond, heeft u echter geenszins aannemelijk gemaakt dat u omwille van de activiteiten van uw vader bij Hezb-i Islami zelf gevisieerd zou worden door de taliban. Bijgevolg kan dit geenszins als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

Daar waar UNHCR stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul (*"UNHCR considers that an IFA/IRA is generally not available in Kabul"*, (eigen onderlijning)), dient erop gewezen dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker. Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: *"[...] an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account."* (vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielprocedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.). Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden. Inzake de algemene omstandigheden kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld in verband met de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden dient vastgesteld dat uit de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing blijkt dat *in casu* een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker redelijk kan worden geacht.

Waar verzoeker aanvoert dat hij geen contact meer heeft met zijn familie, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan deze bewering geen geloof kan worden gehecht. Waar verzoeker stelt dat zijn familie niet in Kabul verblijft en hem als dusdanig geen ondersteuning kan bieden bij zijn hervestiging in de stad Kabul, dient erop gewezen dat verzoeker verklaarde dat zijn vader is overleden en dat hij zelf de enige erfgenaam was van diens nalatenschap (notities van het persoonlijk onderhoud 26 oktober 2018, p. 7). Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker, die blijkens de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) naar Afghaanse normen dient te worden beschouwd als een bemiddelde grootgrondbezitter, in staat is om ook vanuit Kabul zijn vermogen aan te wenden teneinde er zijn leven op te bouwen. Hetzelfde geldt voor wat betreft zijn (toekomstige) schoonvader, de broer van zijn moeder. Het enkele gegeven dat deze man niet in Kabul zou verblijven, verhindert immers op zich niet dat hij in staat kan worden geacht om verzoeker (minstens financieel) te ondersteunen bij diens hervestiging in Kabul, ook al verblijft hij zelf niet in Kabul. Gelet op het uitgebreid karakter van verzoekers financiële bronnen in Afghanistan (zowel van hemzelf als van zijn schoonvader) kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij ook zonder de fysieke aanwezigheid van een netwerk in Kabul een leven kan opbouwen in deze stad ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Dit geldt des te meer daar, zoals in de bestreden beslissing terecht aangehaald, EASO een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk acht, ook zonder netwerk.

Waar verzoeker wijst op de precaire humanitaire en socio-economische omstandigheden in Kabul, voert de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen terecht aan als volgt:

"Verweerder wijst er volledigheidshalve nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In onderhavig rechtsplegingsdossier zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van de verzoekende partijen suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hem onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren. Algemene informatie over de toestand waarin sommige teruggekeerde vluchtelingen en intern ontheemden (IDP's) terechtkomen, of algemene informatie over de socio-economische situatie in Kabul stad kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan deze vaststelling." (eigen onderlijning)

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift wel degelijk na *in concreto* aan te tonen dat hij in Kabul in dermate precaire humanitaire en/of socio-economische omstandigheden zou terechtkomen dat er sprake zou zijn van een situatie die een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Dit klemde des te meer gelet op verzoekers uitgebreide financiële mogelijkheden, zoals hiervoor uiteengezet.

Waar verzoeker kritiek uit op de vaststellingen in de bestreden beslissing dat hij ook Engels spreekt en werkervaring opdeed in België en in Afghanistan, dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich; één onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat vooral verzoekers financiële middelen hem in staat stellen om in Kabul een leven op te bouwen, doch het gegeven dat hij Engels spreekt en dat hij in België en in Afghanistan werkervaring opdeed kunnen alleszins geacht worden een bijkomende hulp te zijn bij een eventuele hervestiging in deze stad.

Gezien het voorgaande, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt op de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Hoe dan ook, de Raad stelt vast dat verzoeker op 17 december 2014 door het Gentse Hof van Beroep werd veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens een poging tot doodslag. Hieruit blijkt dat verzoekers gedrag niet te rijmen valt met de grondslagen en de doelstellingen van het vluchtelingencontentieux die aan de basis liggen van de bepalingen inzake de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Ten gevolge van deze veroordeling werd de op 29 augustus 2016 aan verzoeker verleende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving in de zin van artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER